

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

02 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

Diaconov Ruslan XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 31.01.2018 până la 10.10.2018;

Instanța de apel de la 02.11.2018 până la 14.02.2019;

Instanța de recurs de la 03.06.2019 până la 02.10.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei mun. Chișinău sediul Ciocana din 10 octombrie 2018, Ruslan Diaconov a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și în baza acestei Legi în limitele instituite de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, executarea pedepsei penale a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Ruslan Diaconov în perioada de timp de la 19 ianuarie 2018 ora 21:00 până la 20 ianuarie 2018 ora 06:00, aflându-se în apartamentul nr. 262 situat pe XXXXX, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acționând intenționat, prin acces liber, a sustras pe ascuns o scurtă de iarnă la prețul de 2 000 lei, o scurtă din blană la prețul de 2 200 lei, bunuri ce aparțin cet. Daniel Cotruța, cauzându-i o daună materială în proporții considerabile în sumă de 4 200 lei, precum și o scurtă din piele de iarnă la prețul 2 000 lei, o pereche de încălțăminte la prețul 1 200 lei, card bancar „Moldindconbank” și un telefon mobil

de model „Philips” cu nr. de IMEI: XXXXX la prețului de 1 440 lei, în care era inserată cartela SIM cu nr. XXXXX, care nu prezintă valoare materială, bunuri ce aparțin cet. Vitalie Levința, cauzându-i numitului o daună materială în proporții considerabile în sumă de 4 640 lei.

Fapta constatată de primă instanță a fost calificată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, și anume furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului prin care a solicitat casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță și a stabili inculpatului o pedeapsă sub forma de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore.

În susținerea cererii de apel a menționat că, pedeapsa stabilită de către prima instanță este prea aspră, or, la momentul examinării cauzei în prima instanță inculpatul urma un curs de tratament, ceea ce denotă că ultimul poate fi corijat inclusiv fiindu-i stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, apelul declarat de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a comis anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a precizat că sentința a fost atacată doar în partea stabilirii pedepsei, astfel cu referire la obiectul apelului, instanța a menționat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, astfel, fiind aplicată în limitele prevăzute de lege.

În acest sens, instanța de apel a indicat că, reieșind din prevederile art. 16 alin. (3) și art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, Ruslan Diaconov a comis o infracțiune mai puțin gravă, pentru care legea penală prevede drept pedeapsă amendă în mărime de la 650 la 1 350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, cauza penală a fost examinată prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod penal, în baza probelor administrate la urmărirea

penală, iar fiind aplicabilă în mod imperativ regula instituită la alin. (8) din norma de drept citată supra, care prevede expres că. inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului se încadrează în următoarele limite: amendă în mărime de la 500 până la 1012,5 unități convenționale, muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 până la 160 ore și închisoare pe un termen de până la 2 ani și 8 luni. Partea acuzării a solicitat aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare, pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probă de 2 ani.

În această ordine de idei, instanța de judecată a conchis că, în speță, lipsesc circumstanțe care, prin prisma prevederilor art. 76 Cod penal, pot fi apreciate drept circumstanțe atenuante. Faptul recunoașterii vinovăției în speță nu poate fi reținut ca circumstanță atenuantă, în condițiile în care în cauza penală în privința lui Ruslan Diaconov a fost dispusă examinarea în ordinea procedurii simplificate și inculpatul, în sensul normei prevăzute la art. 364¹ Cod procedură penală, de drept beneficiază de o reducere a pedepsei prevăzute de legea penală, în partea ce ține de circumstanțele agravante, instanța de judecată reține, conform art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de personalitatea inculpatului care, deși este căsătorit și nu se află evidența medicului narcolog, nu are un domiciliu stabil, nu locuiește împreună cu familia sa, nu are un loc de muncă. Acesta a fost anunțat în căutare în vederea identificării locului său de aflare și asigurarea prezenței sale în ședința de judecată. Nu poate fi ignorat faptul că, pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aplicată anterior față de inculpat, nu a fost executată de acesta și că a fost înlocuită cu închisoarea.

Totodată, instanța de judecată remarcă faptul că prejudiciul material cauzat părților vătămate prin infracțiune nu a fost acoperit integral.

Din aceste considerente, instanța de apel a ajuns la concluzia că inculpatul urmează a fi tras la răspundere penală, nefiind constatate careva impedimente în acest sens.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că aplicarea față de inculpatul Ruslan Diaconov a unei pedepse penale sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, ar fi echitabilă și justificată, care ar avea scopul de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Mai mult, instanța de apel a reținut că, potrivit certificatului eliberat de AO „Eliberare”, inculpatul urmează un curs de reabilitare terapeutică, în regim staționar, că acesta se atârnă în mod serios de procesul în cauză, se află la etapa finală a cursului și se pregătește pentru reintegrare în societate, astfel ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Instanța de apel a susținut că, sunt întrunite condițiile care permit aplicarea în privința inculpatului Ruslan Diaconov a prevederilor art. 90 Cod penal, fiind posibilă corectarea acestuia cu suspendarea executării pedepsei, fără izolarea de societate, având în vedere intenția reală a acestuia de a se integra cât de curând în societate.

Ținând cont de cele menționate mai sus, instanța de apel a constatat că, suspendarea executării pedepsei închisorii pe o perioadă de probațiune de 3 ani ar fi oportună și ar acorda inculpatului șansa reală de a conștientiza greșelile sale și de a se integra cât de curând posibil în societate.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului, prin care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei în partea stabilirii pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii prin care ultimului să îi fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore.

În motivarea cerințelor, apărătorul susține că, instanțele anterioare la stabilirea pedepsei urmau să ia în calcul faptul că inculpatul a recunoscut vinovăția în cele comise și că ultimul urmează un curs de reabilitare terapeutică, în regim staționar.

Astfel, apărătorul subliniază că instanțele anterioare au numit o pedeapsă prea aspră, or, o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată ar fi pe deplin în conformitate cu prevederile art. 61 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință prin care se solicită inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de

către inculpatul Ruslan Diaconov și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, *în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpat, este prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1 350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

Conform art. 16 alin. (3) Cod penal, infracțiuni mai puțin grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 5 ani inclusiv. Astfel, instanța de recurs remarcă că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă.

Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor în latura pedepsei penale, invocate în apel.

Colegiul penal menționează că, legiuitorul nu concretizează din care limite urmează a fi redusă pedeapsa – din limita maximă ori cea minimă prevăzută în sancțiune. Așadar analizând sintagma „limitelor de pedeapsă prevăzută de lege” deducem că legiuitorul a avut în vedere că pedeapsa, în cazul în care este închisoarea, se reduce cu o treime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei

inculpatului. În continuare instanța de recurs susține că instanța de apel corect i-a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani care corespunde tuturor circumstanțelor cauzei și prevederilor legale.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul declarat de către avocatul Dumitru Marinescu, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii instanței de apel, inclusiv, cele reproduse în pct. 4.1 din prezenta decizie, denotă că instanța de judecată a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Mai mult, recursul declarat potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei, însă pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care menționează că, nu constituie temei pentru aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității față de inculpat argumentele precum că, inculpatul și-a recunoscut vina și acesta urmează un curs de reabilitare terapeutică în regim staționar, or, instanța de apel corect a luat în calcul aceste circumstanțe la numirea pedepsei, aplicându-i art. 90 Cod penal și i-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De asemenea, instanța de recurs face trimitere la motivarea amplă a instanței de apel care clar a indicat din ce motive nu numește o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și anume *„La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de personalitatea inculpatului care, deși este căsătorit și nu se află evidența medicului narcolog, nu are un domiciliu stabil, nu locuiește împreună cu familia sa, nu are un loc de muncă. Acesta a fost anunțat în căutare în vederea identificării locului său de aflare și asigurarea prezenței sale în ședința de judecată. Nu poate fi ignorat faptul că, pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aplicată anterior față de inculpat,*

nu a fost executată de acesta și că a fost înlocuită cu închisoarea. (...) prejudiciul material cauzat părților vătămate prin infracțiune nu a fost acoperit integral”.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că, instanța apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Dumitru Marinescu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, în cauza penală în privința lui Diaconov Ruslan XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **01 noiembrie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan